

*) Den återfånnas fört, den 14 Maj 1829; eller när
en ett halft år beräknar.

12. En del och afven hunnit, Delaga i
den tyngh; Som Måderas hjerter, Jag
deras hjerter tyngh; En del fört att fatta,
stor längtan se sin far; Men Gud är god
för alla, De faderliga far.

16. En del och afven hunnit, Delaga i
den tyngh; Som Måderas hjerter, Jag
deras hjerter tyngh; En del fört att fatta,
stor längtan se sin far; Men Gud är god
för alla, De faderliga far.

15. Ut de frästa stöte, Der och i frästa
barn; Här sammantrada videt, Gå och
Engla-far; Der offranden far rätta, En bild
bilder far; Samt enigt far att följa, Guds
helga anstigt far.

14. Det är minnaden ligger kvar, Som
när har omkunnat är; Ett barn, orsakar
der, Det utav minnaden far; Guds
Gud är god för alla, De faderliga far.

13. Ett är till att betaga, Ett minnaden
Minnaden är; Som minnaden ligger kvar,
när har omkunnat är; Ett barn, orsakar
der, Det utav minnaden far; Guds
Gud är god för alla, De faderliga far.

12. De afven i beredande, Att de och
ja var; De som de som de som de som de
iast har; Guds som de som de som de
po frästa stöte; De faderliga far.

5. En vecka näst härefter, Den sjunde föres
ut; Till råa hmlöfsten, Jag menar Graf-
wens rum; Dess Hustru stadd i sorgen, Att
öfwer en kår Man; Hon glömmar ej af nam-
net, Ty Lönnsström hette han.

6. De efterblifna flaga, Hvar är min Fa-
der god? Som mig har undervisat, I Her-
rans Helga Ord; Som lärde oss hvar, aston,
Hur vi skall bedja Gud; Och afven hvarje
morgon, Hembära bönens ljud.

7. Men vi skall ej förglömma, Vår Fars
förmaning god; Fast skulle derwid ömma, Vårt
spåda hjertas blod; Vi vet Gud är vår Fa-
der, Som ser till Barnen ned; Och oss förwärf-
wat hafwer, I Jesu Christo frid.

8. En Dräng så munter glader, Här och
bortwandra må; Som hos sin gamla Fader,
och Moder skulle gå; Tillhanda på dess ålder,
Och vara deras stöd, Men qwalet genast tryc-
ker, De gamla i sin nöd.

9. Så ändas denna Visa, Och Grasskrift
på de skäl; Som skulle dertill ämnas, Men
faller ej så wäl; Dock hoppas jag ni råfnar,
Ej noga på de fel; Som härutinnan finnes,
Jag diktar intet mer.

*) Den inga blifva uppbäddade, att efterstå de
drunknade.

11. Jag som tog det rofvet, Med rätta
frågas dig; Att du är ganska följigt, Jag
kan ej wäberligt; Men på msta jag säger, En
fammar tjugnfem; Till trettio du är egger,
Som fört utaf dem.

10. Här som ossa besättning, Att skärads
Committar; Att noga efterstå, De som för-
tome war; Ja förtet war och wäberligt, De föt-
te med ossa; Ja du de ossa trädde, Men
pod att efter hand.

9. Med trede dagens leining, Som myc-
fel föt ihop; Att hjälpa de omkalle, Ut den
na djupa grov; De för med hemton star,
och föt af ossa, Och dertill Euntion ossa,
nar*) Men ändock ingen famn.

8. Jag får och här anstara, En man till
landet föt, Med roddbådet uti famnen, Som
han staret innesst; Han följde så med wägen,
Zill en ömmande stund; Der de och honom
trädde, Han war af döden fall.

7. Här war en följig wägar, Och för-
flagorop; Så wäl af de på landet, Som de
i wäntet föt; En msta stöd wäberligt,
och wäberligt; Men han ibland de
andra, Att följig wäberligt ner.

6. De wäberligt i skärp, Som hafa gan-
sta staret; Men de sig ut begiffa, Att up-
wäntet staret; De stundar sig till star, Zwart
gläde till stund; Men följig wäberligt
bar, Ut till följig famn.

55 1551

Twenne

Mårkwardiga

W J E D R,

Om den wädeliga händelse som
timade den 24 November 1828,
uti den så kallade Sjon Uffen; be-
lägen i Örebro Län, Lindes Härad
och Landsförsamling, samt Wårds-
hytte och Siggebodas Skrifstlager.

Författade
af
MAGNUS ELIAS LUNDELL;
Barna-Lärare uti samma Skrifstlager.

Den Första:
O! hwad för jemmer spørjes, m. m.

Den Andra:
Jag håpnar wid att skrifa, m. m.

1. Jag hade för i minnet, att jag när jag
 2. Gode minnet, att jag när jag
 3. De minnet, att jag när jag
 4. Nu minnet, att jag när jag
 5. Jag minnet, att jag när jag

Deja Wisor som jag grundat,
 Tegen dem dock kärligt ann;
 Ty de Er till hägkomst ländar,
 So, och öfwen Edra Barn.

1. Jag hade för i minnet, att jag när jag
 2. Gode minnet, att jag när jag
 3. De minnet, att jag när jag
 4. Nu minnet, att jag när jag
 5. Jag minnet, att jag när jag

24. En dyr ting här utbedes, Betrakta wäl
 Guds Ord; Så att de Faderlösa, blir eftersyn
 på jord; Då mödan skall belönas, Uti det sál-
 la land; Der inga sorger mötas; I Himlens
 glädjeland.

25. Jag slutar denna Wisa, men dock af
 swagt förstånd; Ty jag kan intet rimma, Men
 tänker hon går ann; Dock ett wíl jag utbe-
 dja, För Er som far på flod; Gud ware med
 oss alla, Så blifwer ändan god.

1. Jag håpnar wid att skrifwa, När jag
 först tänker på; Så går det mig till hjertat,
 Och hugger djupa sår; När som jag estertän-
 ker, Hwad hjertesorg de fick, Som Makan sin
 måst mista, Uti så wäldsam skick.

2. O ni Mårdslytte Männer, Med Qwin-
 nor som ock Barn; Hwad tycktes Er fick skä-
 da, Ifrån en Ufkes man; När de till Er hem-
 förde, Dessa omkomne Män; Jag tror det skul-
 le sára, Ju mången goder wän.

3. Ja, Iwenne fåra Bröder, På en dag
 fanns igen; Som ifrån Uffens watten, Blef
 hämtad till sitt hem; Och dessa Makar fåra,
 Som skulle möta dem; Den ena genast swim-
 mar, Att för en saknad wän.

4. Ser Lik på en gång föres, Till Lindes
 Ryrkogård; Jag tycker det skall göra, I mån-
 ga hjertan sår; Som sker igenom sorgen, Wid
 sådant sligt dödsfall; Ack! hwem kan gå i bor-
 gen, När döden ger på hand.